

Lenka Rožnovská

VEVERČÁK RUDÍK

ilustrace:
Mirka
Šmádová

triton

Text © Lenka Rožnovská, 2026
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2026
Illustrations © Mirka Strnadová, 2026
Cover design © Markéta Vydrová, 2026

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
v Praze roku 2026 jako svou 3072. publikaci.
Vydání 1.

Korektury Eliška Pospíšilová.
Ilustrace Mirka Strnadová.
Grafický návrh obálky Markéta Vydrová.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s. r. o.
www.tridistri.cz
ISBN 978-80-7684-533-6
info@triton-books.cz

Když se veverčák narodil, byl ukňourané nicátko. Ale že s růstem žádné okolky nedělal, během pár týdnů z něho vyrostl veverčák radost pohledět. Ouška držel hezky zpříma, byla jako královská koruna. Když veverčák skákal z větve na větev, ocásek za ním vlál jako plášť pohádkového prince. A jeho kožíšek? Ten byl rudý jako ohýnek. Podle té rudé barvy dostal veverčák jméno. Volávali na něho Rudíku.

Ve veverčí škole platil Rudík za největšího šikulu. Jeho skoky byly svižné, ladné, rychlé. Bezstarostně skákal z větve na větev, odvážně hopsal mezi korunami stromů. A při tom tělocvičném výkonu se smál, hvízdal anebo i zpíval.

Pravda, některé jeho písničky křičely pýchou. Jako třeba tato: „Jako včera, tak i dneska, když já skáču, les mi tleská. Hopi hoplá hopita, skákejte, vy kopyta!“

Ale pýcha předchází pád. Rudík se ostatním veverkám vysmál, že jim skákání moc nejde. Pak se odrazil a hop, skočil na druhý strom. Hop a hop a hop. Přeskákal další stromy. Avšak když chtěl doskočit na ten poslední, řádně se nezachytil větve a spadl.

Chudák malý ležel pod vysokým stromem. Ležel a ani se nepohnul. Ležel a ani nezasténal.

Kmotra liška si všimla, že ze stromu spadla velká šiška. Došla blíž a kouká, že to není šiška, ale veverčák. Čumákem štouchla do nebohého Rudíka. „Hej, ty, padavko, jsi celý?“

Možná to byl liščí dech, který přivedl Rudíka zpátky k životu. Zhluboka vydechl: „Jo.“ Pak následovalo úpěnlivé oj a bolestivé au. Liška se ušklíbla. „Bolest odezní a bude zase dobře. Jen doufám, že mi za záchranu nezůstaneš nic dlužný.“

Rudík opatrně vstal. V hlavě měl úplně vymetenou. „Kdo jsi?“ překvapeně pohlédl na lišku. „A kdo jsem já?“

Mazaná liška pochopila, že veverčák ztratil paměť. Ihned si sesumírovala, že by toho mohla využít. „Jsi liška, stejně jako já.“

„Liška?“ podivil se Rudík.

„Ano, máš stejnou barvu kožichu, jako mám já.“

„Ale jsem malý,“ dál pochyboval Rudík.

Liška odpověděla: „Proto ti musíme obstarat hodně jídla, abys dorostl.“

Veverčák se dal do shánění lesních dobrot. Ulhaná kmotra byla spokojena. Ale Rudíkovi bylo jaksi teskně. Lákaly ho výšky stromů, ne schovávačky v kapradí.

